

O VENTO É UN MOINANTE

Cantiga para durmir ao neno

Begonte ten un meniño
e o vento un leixapren
que vén ledo do muíño,
un vento que vai e vén.

Este vento fuxitivo
ten un teimoso roncón
vagando como un mendigo
con grave e tristeiro son.

Entrou o vento coa lúa
para arrolar os seus pés,
sae despois pola rúa
deste Belén begontés.

O vento e un moinante...
Que lle fixo ao meu Señor?
Apaxouno pola face
como se fose unha flor.

Quedouse cos ollos ledos.
Quedouse co seu olor,
porque cheiraba a incenso...
non llo trouxera Melchor.
Foi Gaspar o do arrecendo.
Foi Gaspar o adulator.

Quedouse co seu cabelo,
ouro que Melchor legara,
escintilaba de preto,
coruscaba a súa cara.

Quedouse coas súas meixelas,
mirra son de Baltasar,
bálsamo da cor bermella
para o Neno agasallar.

O vento é un moiante...
Que lle fixo ao meu Señor?
Apaxouno pola face
como se fose unha flor
e liscouse arrogante
entre as ponlas rezador
pregoando a novidade
cando chegaba o albor.

E viñeron adoralo
de todo o arrededor
según ía pregoando
este vento adulador:
homes, mulleres e nenos
e un carrizo falador
que se achegou con respecto
dicíndolle ao Creador:

—Aquí está todo Begonte
esperando por te ver
e os paxaros deste monte
querémosche ofrecer
o noso canto acorde
neste branco amencer.

O vento é un moiante...
Que lle fixo ao meu Señor?
Apaxouno pola face
como se fose unha flor.

O merlo que alí estaba
música fai ao cantar
e as parroquias nomeaba
con ritmo, rima e solaz.
Oíde como cantaba
botando asubíos ao ar:

—Pacios, Bóveda, Illán,
Saavedra, Trobo, Felmil,
Baamonde e Baldomar,
Cerdeiras, Castro, Damil,
Begonte, Gaibor, Carral...
San Vicente e Uriz,
e se todas non están
faltan Santalla e Virís.

Os santos hai que afirmar
son da Pena, este é o matiz.

Das parroquias do Concello
non daban creto ao soar
que un paxaro tan sinxelo
fora quen de as recordar
e que as dixera sen medo
e que as quixera glosar.
Dezaoitto son de preto
as que hai que nomear.

Presentes todos se achaban
os veciños do lugar
e por un misterio daban
o que alí estaba a pasar.

O vento é un moiante...
Que lle fixo ao meu Señor?
Apaxouno pola face
como se fose unha flor.

Que un merlo saltariqueiro,
mouro como o carbón,
rematara rexoubeiro
nesta única ocasión
en Begonte no cruceiro
rezando esta oración:

«Neno dos ceos e a terra.
Señor da lúa e o sol.
No vento fas a pureza,
nos paxaros o honor
da fala como nobreza
manifestando o amor
das criaturas á terra,
desta oración o clamor.
Vaíamos con gran presteza
Adorarte, Creador».